

Отворено писмо митрополиту Амфилохију

Пише: Део монаха Епархије рашко-призренске
недеља, 13 јун 2010 19:59

Отворено писмо Високопреосвећеном митрополиту Амфилохију, администратору рашкопризренском, поводом одласка братије неколико манастира и њиховог напуштања рашкопризренске епархије

Питај оца својега, и он ће ти јавити, старије своје и казаће ти.

(5. Мојс. 32,7)

Не примај прекоре упућене твоме оцу и не одобравај ономе који га понижавају, да се Господ не би разгневио на дела твоја и збрисао те са земље живих.

(Свети Максим Исповедник)

Високопреосвећени Владико, благословите,

После свих несрећних дешавања у овом мутном, неканонски вођеном процесу смењивања нашег епископа и духовника Артемија, са трона Рашко-призренске епархије, особито након исцрпљујућег и тескобног администрирања овом епархијом умировљеног епископа Атанасија, који је својим поступцима ситуацију у епархији довео до усијања и пуцања, монаштво наше епархије остало је као стадо без пастира. Дакле, после прве брзоплете одлуке Синода од 13. фебруара текуће године, на рану која је направљена у овој епархији неканонским смењивањем нашег епископа, уместо мелема стављена је со, управо довођењем за администратора поменутог умировљеног епископа Атанасија.

Након, за нас не мање болне одлуке Светог Архијерејског Сабора о свргавању са трона архијереја наше епархије, коју смо ипак прихватили, постављени сте ви, као нови администратор ове распете и великомученичке, а увек богоспасаване Епархије. С обзиром на деликатност новонастале ситуације, од Вас смо очекивали минимум

разумевања и пастирског опхођења према нама, никако ради неке наше повређене сујете, већ због огромне учињене ране (о којој сте и сами у једној беседи скоро говорили), него и због тога што Вас је множина монаштва сматрала, уз владикау Артемија, некако другим оцем и пастиром, и велики углед сте уживали по нашим манастирима, као и у читавој Епархији.

Ипак, није требало да заборављамо на речи Апостола Павла које упути Коринћанима, деци коју роди Јеванђељем, поучавајући их: *Јер ако имате и хиљаде учитеља у Христу, али немате много отаца. Јер вас у Христу ја родих Јеванђељем (Кр. 1, 15), јер су и пастирство и разумевање,* нажалост,
изостали, на наше велико разочарење. Нажалост, док сте ви братији по манастирима обећавали да Еп. Артемије и даље може да нам буде духовник, да ће имати ваш благослов да богослужи где год хоће, па чак и да монаши искушенике (рекосте на питање у Архангелима: Да, да, зашто не?), неминовно након тога (а можда и пре, нисмо сигурни у датум), епископу Артемију стиже синодско наређење да не сме да духовно руководи своју децу, порођену у Духу Светом, монахе и монахиње Рашко-призренске епархије.

Након овакве одлуке Синода схватили смо да се над нашим духовником и над нама самима спроводи својеврсни духовни терор и геноцид, јер нико здраворазуман не може друкчије да схвати и окарактерише овакво поступање Синода са нашим духовником и монашвом наше епархије. Као природна реакција живог организма монаштва, било је масовно тражење канонских отпуста, а разлог тога је сваком незлонамерном учеснику или посматрачу читаве ситуације у којој смо, сасвим јасан. Није ли и сам Спаситељ у Јеванђељу рекао: Ако су домаћина назвали Веелзевулом, колико ће прије домаће његове (Мт. 10, 25) ? А заиста, само мало пре тога, рекао је Спаситељ и друге, сличне спасоносне речи: Нема ученика изнад учитеља својега ни слуге изнад господара својега. Доста је ученику да буде као учитељ његов и слуги као господар његов (Мт. 10, 24-25); и још на другом месту: Ако мене изгнаше и вас ће изгнати (Јн. 15, 20).

Заиста, немогуће је очекивати нормалан и миран наставак нашег монашког живота у епархији из које је прогнан наш духовни отац, с обзиром да се као права духовна деца трудимо да га следимо и подражаваму у свему душекорисном чему нас је учио, будући да у њега имамо поверење. Он нас у Христу и Јеванђељу Духом Светим породу, и није ли достојно да и он са Павлом нама каже, као својој милој деци: Молим вас, дакле, угледајте се на мене (Кор. 4, 16). Да ли би неко и данас великога Павла, просветитеља народа, прозвао и оптужио за култ личности и гуруизма?

Сасвим је сувисло да у епархији где нема места за њега, а тиме и превасходно за све оно чему нас је учио и због чега је у великој мери гоњен (а гоњен је, како читамо у оптужници коју Синод дотури и морално и политички жутој и најжућој, новини Прес, између осталог и по тачкама уличног и уличарског, а пре свега лажног наклапања и клевета како су Артемијеви монаси ислеђивали, Бог да сачува!, монахиње Пећке Патријаршије и од њих захтевали храну, те је, ето, тако, Артемије уносио смутњу у клир и народ!?) нема места ни за нас, његова духовна чада који смо се трудили већ годинама, а неки и деценијама, да испуњавамо његов благослов, и тако, испуњавајући се благослова Божијег, служили Богу и роду на овом распетој и свагда распињаној светој земљи, а на спасење својих душа.

Нека је, дакле, јасна свима ова граница од које нећемо одступити, одрећи се оца и духовника, који нас роди Јеванђељем. Човек не мора да оседи у монаштву како би схватио и сазнао да је овакав наш став потпуно поткрепљен науком Светих Отаца у монаштву просијавших, међу којима има и необоривих стубова богословља, што нас у највећој мери утврђује и руководи у истрајавању на таквом ставу. Само да подсетимо, од Лествице до последњег аскетског светоотачког дела недвосмислено и јасно стоји забележено да се духовни отац напушта само у случају његовог пада у јерес или у блуд, а, будући да у случају епископа Артемија о овим стварима нема ни помена, наша одлука је самим тим потпуно оправдана и нимало Светим Оцима несагласна.

Друга, за нас неприхватљива чињеница јесте стање тренутне управе у епархији, посебно имајући у виду архијерејског заменика, епископа Теодосија, будући да су и он и његов заменик, протосинђел Сава Јањић, лично имали великог учешћа, не само у прогону нашег и њиховог духовника, ставивши тиме себе у ред његових егзекутора, већ су били и директни узрочници и виновници разних подела и раздора, клевета и неслога у овој Епархији. Свима треба да је јасно да је од нас немогуће очекивати и минимум поверења према таквој управи, која је још у самом почетку показала неискреност у свом наступу и својим намерама.

Та неискреност је, нажалост, потресно садржана и у противречним захтевима вас, Високопреосвећени, упућених нама монасима, где најпре од нас захтевате да останемо верни манастирима и кивотима светитеља у њима, чувајући их, да би нас касније отворено оптужили за секташење и неговање и ширење секташког, групашког и уротничког духа. Збунила нас је и саблазнила смелост и неодговорност овако озбиљне оптужбе, и то човека који са нама није појео џак соли да би нас знао у мери која би била довољна за доношење таквог суда над нама. Напротив, већину нас сте видели први и једини пут у свом животу. Још више нас је збунило ваше истрајавање на нашем останку у манастирима ове епархије, јер се само по себи поставља питање, зашто би неко желео да му секташи чувају светиње?

Пошто се ових дана говори о сређивању стања у нашој Цркви, иако развој ствари у њој говоре потпуно супротно (осим ако рецептура "сређивања" не долази из Вашингтона и Брисела), жарко желимо и надамо се да ће се наћи бар неко одговоран коме би се пожалили и обратили за заштиту од ове страшне и недопустиве оптужбе.

Јасно је из свега наведеног да је тешко остварити минимум људског поверења са људима који нас не третирају као чланове Цркве, већ као неке отпаднике са црквених маргина. Иако у Цркви постоји канонски поредак, опште позната ствар јесте да тај поредак није и не може бити ствар чисте бирократије, већ мора бити подупрт минимумом хришћанског и људског поверења. У овој епархију таковог поверења између монаштва (а горка је истина, и већине овог распетог и мученичког народа косовскометохијског, поготово оних црквених и уцрковљених, хришћански и литургијски оразумљених и свесних), и управе не постоји ни у траговима, стога је јасан разлог нашег одласка.

Дакле, једино што смо тражили јесте канонски отпуст, сасвим уобичајен захтев у нашој Цркви, тим пре у овој епархији у којој је нормално, засновано на поверењу и љубави функционисање, поремећено од промене управе над Епархијом. Очигледно је да за наше монаштво, будући јасно етикетирано као секта, постоје посебни аршини по којима је немогуће добити канонски отпуст и отићи у неку другу епархију наше Свете Цркве, где ће третман према нама бити хришћанскији, уљуднији, црквенији и пастирски одговорнији, тј. где нећемо бити третирано као секташи, као што је случај овде и сада, већ као нормални монаси, а самим тим пуноправни чланови Цркве Божије, што и јесмо.

Ваш одговор, нажалост, на наше изричито тражење канонских отпуста био је претња Црквеним Судом, иако већ вишедеценијска историја наше Цркве не памти да је због одласка без канонског отпуста ико био рашчињен. Нама је, као што је то учињено и нашем духовнику, ова пресуда већ изречена без суда и суђења. Канони јасно наводе да је одлазак без канонског отпуста прекршај, међутим пракса у нашој Цркви показује да се то не сматра нити третира(!) као велики канонски прекршај, а што се у случају нашег монаштва упорно пропагира од актуелних црквених власти, како у нашој епархији, тако и у Синоду.

И поред свих ових претњи, наша одлука остаје иста, тако да своје манастире, иако са тешким болом у срцу, напуштамо, као што смо вас већ раније обавестили, у понедељак, 14. јуна текуће године, на Спомен Светог Оца нашег Јустина Ћелијског, уздајући се у његове молитве.

Отворено писмо митрополиту Амфилохију

Пише: Део монаха Епархије рашко-призренске
недеља, 13 јун 2010 19:59

Сваку одлуку Црквеног Суда прихватићемо одговорно и са смирењем, уколико пастири наше Цркве буду акривијом и судским путем решавали нашу болну ситуацију у којој смо. Заиста, могуће је и да нас рашчините, али не можете да нас рашчовечите, и зато компромисе са савешћу, макар оном комарачком, о којој тако болно говораше Свети Старац Ћелијски, у својим писаним одговорима на нападе тадашњег Синода, нећемо правити, остајући доследни еванђелској свеистини Богочовека Христа. Надамо се, ипак, да ће се и за нас, садашње Јоне на броду Српске Цркве, бачене у усковитлано море, наћи неки кит спасења, макар и на Гаурисанкару.

Целивамо Вашу свету десницу, свагда верна чеда Светосавској нам мајци Цркви,

Манастир Светих Архангела

Настојатељ јеромонах Бенедикт Прерадовић

Јм. Ксенофонт Томашевић

Јм. Јован Милојевић

Јђ. Прохор Ацковић

М. Мелхиседек Миљковић

М. Владимир Милић

И. Станко Ђорђевић

Отворено писмо митрополиту Амфилохију

Пише: Део монаха Епархије рашко-призренске
недеља, 13 јун 2010 19:59

Манастир Девине Воде

Настојатељ јеромонах Роман Папић

Јђ. Павле Дрековић

И. Бобан Весић

И. Александар Мартиновић

Манастир Бањска

Јм. Агапит Бичанин

М. Леонтије Кантар

Манастир Сопоћани

Јм. Доситеј Вукосављевић

Јм. Максим Новаковић

Отворено писмо митрополиту Амфилохију

Пише: Део монаха Епархије рашко-призренске
недеља, 13 јун 2010 19:59

М. Пајсије Марковић

Манастир Богородица Браинска

Настојатељ протосинђел Варнава Димитријевић

Јм. Јован Узелац

Иск. Славко Мирковић

Манастир Дубоки Поток

Јђ. Јаков Купрешак

М. Платон Бабић

Иск. Миле Василић

Манастир Сочаница

Настојатељ јеромонах Евтимије Милентијевић